

No hay amor perdido

Títol original: *La Fille de son père* **Direcció i guió:** Erwan Le Duc **País:** França **Durada:** 91 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Nael Perez Biscayart, Maud Wyler, Céleste Brunnquell... **Música:** Julie Roué **Fotografia:** Alexis Kavyrchine
Distribuïdora: VerCine **Estrena a Espanya:** 07/02/2025
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

L'Étienne amb prou feines tenia vint anys quan es va enamorar de la Valérie, i a penes un més quan va néixer la seva filla Rosa. El dia que la Valérie els abandona, l'Étienne decideix no dramatitzar-ho. L'Étienne i la Rosa construeixen una vida feliç. Setze anys després, quan la Rosa és a punt d'anar-se'n a estudiar fora i viure la seva pròpia vida, l'Étienne reconeix la seva dona en un reportatge de televisió. El passat ressorgeix brutalment i, pare i filla, es veuen impulsats a un últim i caòtic viatge familiar. (VerCine)

CRÍTICA

24/05/2023 - CANES 2023: Erwan Le Duc signa una pel·lícula inventiva, molt dinàmica i gairebé burlesca, que retrata un drama sentimental i social amb lleugeresa i poesia

"Has de tocar de peus a terra, reflexionar sobre la teva vida i adaptar-te, com tots nosaltres". Després de donar-se a conèixer a la Quinzena dels Cineastes de 2019 amb la seva atípica òpera prima *Perdrix*, **Erwan Le Duc** ha tornat a la Croisette amb *La Fille de son père*, projectada com a pel·lícula de cloenda de la 62a edició de la Setmana de la Crítica del Festival de Canes, una pel·lícula a mode d'intensificació o variació (segons es miri) del seu estil, que s'assembla més aviat al de Buster Keaton, Jacques Tati, Aki Kaurismäki o Elia Suleiman que a l'habitual tradició naturalista francesa. Les seves potents injeccions de lleugeresa i poesia doten aquesta trepidant pel·lícula d'unes quantes seqüències francament divertides, i tot això sense haver de renunciar a la "serietat" del tema: la relació osmòtica entre un pare i una filla en ple dilema arran de l'abandó de la infància i del niu familiar per part de la jove.

"Al principi, l'Étienne (**Nahuel Pérez-Biscayart**) té 20 anys i no en té ni idea". Tot comença a un ritme frenètic, amb una revolucionària trobada d'amor a primera vista amb una Valérie (**Mercedes Dassy**) que, de la nit al dia i sense avís previ, decideix abandonar la seva idíl·lica vida i el fill que va engendrar. L'Étienne, ara entrenador de futbol, ha criat ell sol una Rosa que ha passat els primers 17 anys de la seva vida en un núvol gràcies a un pare amb una energia i un entusiasme desbordants que va deixar de banda la seva pròpia vida per dedicar-se en cos i ànima a la seva filla. Tanmateix, aquest estat de gràcia sembla que arriba al seu final, ja que la Rosa (**Céleste Brunnquell**) ha estat acceptada en un curs de l'escola d'art Beaux-Arts de Metz, a centenars de quilòmetres de distància, i és a punt d'abandonar la casa familiar que l'Étienne ha posat en venda per poder mudar-se a un altre lloc amb la seva xicota Hélène (**Maud Wyler**). Per a la Rosa no serà gens fàcil allunyar-se del seu pare, però per a ell encara serà molt més difícil, perquè no només perilla el seu lloc de treball arran de la decisió de l'ajuntament de plantar arbres al terreny que actualment ocupa el camp de futbol, sinó que a més veu la Valérie a la televisió durant un reportatge sobre el surf a Nazaré, Portugal. I, com no podia ser d'una altra manera, resulta força xocant...

Erwan Le Duc, un cineasta que té clar com forjar el seu propi espai i que és especialment hàbil pel que fa a contrastos inesperats i còmics (incloent-hi una escena de primera classe en què es canta una cançó de bressol), situa el seu univers lúdic a l'aresta d'un món actual únic i complex alhora, així com profundament arrelat a les preocupacions (sobretot ecològiques) del seu temps. Es tracta d'una obra amb diversos components que se separen per crear un retrat original en el qual l'emoció s'amaga darrere de cada intenció. Paradoxalment, es crea així una distància emocional amb l'espectador, ja que el talent del director per al contrapunt es converteix una mica massa en un sistema. Tanmateix, això no ens impedeix que ho passem d'allò més bé mentre seguim la petja dels dos brillants intèrprets principals de la pel·lícula.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org